

Herinneren en de lol daarvan

Allereerst een prima tweeduizend achttien! Het begon al goed met op de eerste dag een prachtige volle maan aan de vroege hemel in 'n warm uitspannel voor de tijd van het jaar. Gaat het een jaar worden waar we weer mooie herinneringen gaan toevoegen aan al die anderen die we verzameld hebben?

Zelf heb ik nog wel wat wensen. De Grote Barmsijs houdt een invasie. Ik kijk naar ze uit, maar nog niet een-tje kwam er bij me in de buurt. Althans niet dat ik weet. De Blauwe Engel en de Witte Hemelschepen, de Scandinavische Kleurenpracht en een enkele Kraanvogel; ja, die wel. Reeds meerdere malen heb ik ze voor U gesignaleerd. Herinner ik me ook alle anderen nog, die ik hier in Wijster en omgeving heb gezien. Naast de vlinders, de bloemen en de reeën, vossen, dassen. Een heel volle wereld om me heen. Met de ogen dicht zie ik ze nog voor me. De wandelingen met mijn buurman zaliger, alles met veel genoeg onthouden en opgeschreven voor de krant. De keren dat ik U tegenkwam en dat we samen naar het een en ander keken.

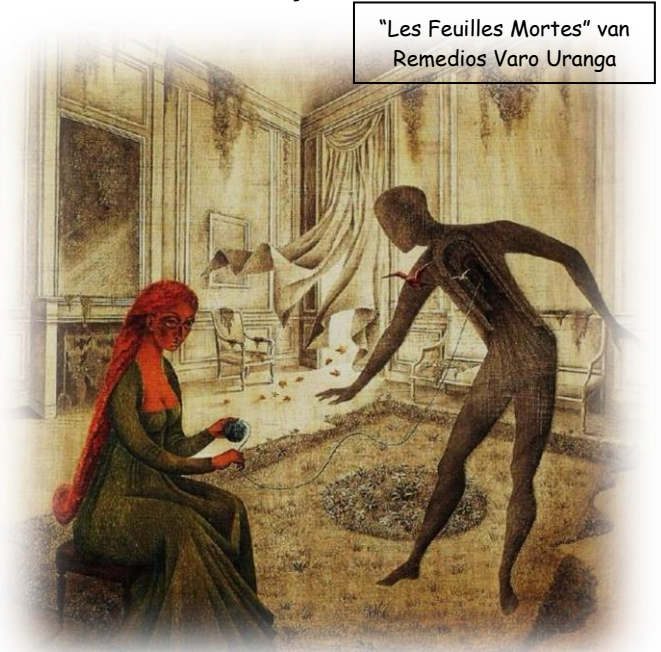
Laatst kwam ik iemand tegen die me iets opmerkelijks meedeelde. In een meanderend gesprekje van het ene onderwerp naar het andere kwam de liefde voor het leven aan bod. Uit afhankelijkheid voor het leven was de angst voor de dood ontstaan.....

Tja. Zei ik nog zoiets van dat we al die beelden, geluiden, geuren, aanrakingen die we mochten beleven toch maar mooi binnen hadden gehaald. Dat we als bewuste toeschouwer en zelfs deelnemer in het proces dat we leven noemen toch maar mooi onze slag hadden geslagen. We weten natuurlijk allemaal wat het is om dood te zijn. Ja toch? Voor onze geboorte zijn we waarschijnlijk al miljoenen jaren dood geweest. Dus dood zijn lijkt me geen angst kunnen geven. Dood gaan misschien en de verschrikking van het heen gaan van een geliefde...

We gingen na nog wat heen en weer gepraat uit elkaar; ook koetjes en kalfjes kwamen aan bod, dat ook, maar ik bleef er in de tijd daarna toch aan denken.

Langzaam dacht ik aan de dood als een vriend, als een danspartner aan wie ik trots armen vol met de prachtigste herinneringen liet zien. We dansten wild de Dance Macabre. U weet wel, beste lezer, van de componist Sant-Saëns. Onvermoeibaar dansten we alle dansen van al die jaren, met m'n lijf vol van alle liefde die ik had meegemaakt, alle weemoed, alle verdriet, alle

blijdschap. Het kwam allemaal aan bod. Wilder en wilder werd het. Tot ik uitgeput lachend in slaap viel. Met een dankbaar gevoel vlijde ik me in zijn armen, terwijl hij me met een oneindige tederheid toedekte met de geur van aarde en de zang van allen.... Jaja daar ben ik zomaar nog niet klaar mee.

"Les Feuilles Mortes" van Remedios Varo Uranga

Maar even zonder gekheid. Dat kan nu toch wel even zo aan het begin van het jaar? Het is toch onwaarschijnlijk super mooi, dat we, als min of meer bewust denkende wezens, een heel kort moment van de eeuwigheid dit gekke fenomeen, dat we leven noemen, mogen meemaken.

Stel je was een konijn. Leuk; iedereen wil je aaien en zo, maar je gedachten gaan uit naar een peen. Dan heb je het wel gehad. Nee, dan wij. Wij kunnen ons alles in ons hoofd halen. Al het mogelijke kunnen we denken, lezen, delen, meemaken en beleven.

Nou ja, ik ga maar weer eens aan de wandel, want ik wil die Grote Barmsijs toch wel graag even zien voordat hij naar het noorden vertrekt en misschien kom ik nog wel iets anders tegen. Of iemand, dat kan ook. Wie zal 't zeggen.

Levenscyclus in de Evolutie

Groeten uit 't veld, Kees.